

Единъ куманинъ даде знакъ съ дълга права тръба. На тъмни върволици войскаритѣ почнаха да се връщатъ къмъ стана. Прѣсни сили отидоха да ги замѣстятъ, за да пазятъ машинитѣ и крепостнитѣ порти.

Калоянъ обиколи всички стени, заедно съ войводитѣ Радулъ, Манастиръ, Хрелко, Шишманъ и Тодоръ. Радостъ и доволство грѣха по лицето му. Изглеждаше бодъръ, подмладенъ. Тѣ прегледаха пробивитѣ на западната стена, качиха се по хълмоветѣ, които се извисяха надъ Акропола, завиха къмъ изтокъ, спуснаха се край начупенитѣ извивки на якитѣ бойници, одобриха свършената работа, и се върнаха отново нагоре, *по севернитѣ хълмове.*

Конетѣ имъ бавно изпираха каменистия баиръ. Като стигнаха на най-високото мѣсто, Калоянъ спрѣ за мигъ коня си и се загледа въ града, който се простираше подъ нозетѣ му. Прекрасенъ и мамещъ, съ многобройнитѣ си кубета, и звънарници, съ тъмно зеленитѣ петна на градинитѣ, съ свѣтлитѣ кръгове на площадитѣ, ~~с.~~ Източната му стена навлизаше чакъ навътре въ залива.

Морето дишаше тихо и спокойно. Само отъ време на време северниятъ вѣтръ леко кждръше гладката му синя вода. Далечъ на югъ се издигаше тъмниятъ връхъ на Олимпъ.

— Вѣрвамъ, че най-късно до други день, градътъ на Тесалоника ще бѣде нашъ. После ще притиснемъ Анри къмъ Родосто, и веднѣжъ за винаги ще свършимъ съ латинитѣ. Следъ това ще почнемъ да уреждаме държавата си. Стига бранъ... Стига кръвъ... Кълна се въ светитѣ мощи на свети Иларионъ и света Филотея, че ще ви дарувамъ двадесетъ години миръ. Кълна се въ златозарната паметъ на Чудотвореца, чиито мощи лежатъ въ онзи храмъ тамъ долу... — каза царътъ, слѣзе отъ коня си, посочи къмъ църквата на Св. Димитъръ и се поклони.

Недалечъ отъ тѣхъ лумнаха огньоветѣ на стана. Въ теменужнитѣ сѣнки на здрача езицитѣ на пламъцитѣ се виеха като златни прѣпорци.

Калоянъ се отправи къмъ единъ отъ огньоветѣ. Войскаритѣ го познаха и скочиха на крака. Съ бързи движе-